

διευθύνουσιν τῆς ἐν Ἀθήναις Βαλλιανείου Σχολῆς. Ἀτυχῶς τὸ ὥραϊον ἔργον καὶ τὴν κοινωφελῆ τῆς Σχολῆς ταύτης λειτουργίαν ἐματαίωσεν ὁ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1896 ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ, οὕτω δὲ ὁ Δαμασκηνὸς παρέμεινεν ἐν Γενεύῃ ἀφιερωθεὶς ἐπὶ ἑξαετίαν ὅλην ἐν τῷ αὐτόθι Πανεπιστημίῳ εἰς εὐρύτερας μελέτας εἰς τε τὴν θεολογίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεπλήρωσεν ἐπαξίως καὶ ιεροπρεπέστατα τὸν ἐκεῖ ὑπὸ χρονίας νόσου ἀσθενήσαντα Ρῶσσον Ἐφημέριον ἐπὶ ἔτος περίπου, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ, προτάσει τῆς Ἀγ. Διοικούσης Συνόδου, τὸ παράσημον τῆς Ἀγ. Ἀννης ὡς ἡθικὴ ἀμοιβὴ τῆς εὐλαβοῦς τῶν ιερατικῶν του καθηκόντων ἐκπληρώσεως.

Ἐν Γενεύῃ εὐρισκόμενος, προτάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, ὑπεδείχθη ὡς ἄξιός να καταλάβῃ τὸν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Δώριζα χηρεύσαντα ἐπισκοπικὸν θρόνον Κεφαλληνίας, οὕτω δὲ κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα προεχειρίσθη κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1901 εἰς ἐπίσκοπον, ποιμαίνων ἔκτοτε μετὰ θεοσεβοῦς ζήλου καὶ πατρικῆς στοργῆς τὸ πνευματικόν του ποίμνιον, παρέχων ἑαυτὸν ὑπόδειγμα σεμνότητος, ἐγκρατείας καὶ ἀρετῆς, καὶ διαπνεόμενος ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς ἀμίλλης νὰ συντελέσῃ δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν πνευματικῶν καὶ ἡθικῶν κεφαλαίων εἰς ἀνύψωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων. Δις ἔκτοτε προσεκληθῆ εἰς συγκρότησιν τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου πρὸς ἀναθεώρησιν καὶ ἐκδίκασιν σπουδαιοτάτων σχετικῶν ὑποθέσεων, καθ' ἣν διεπίστωσε τὴν ἄκραν αὐτοῦ εὐθυκρισίαν καὶ βαθύνοιαν. Διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐτιμήθη καὶ διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, ἥδη δὲ τυγχάνει καὶ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Εὐτυχῆς ὁ Κληρὸς καὶ ἡ Κοινωνία ὅταν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἱεράρχας τῆς περιωπῆς καὶ τοῦ ἡθικοῦ σθένους τοῦ Ἁγίου Κεφαλληνίας, σεμνοὺς καὶ μετριόφρονas, ἀκαταπονήτους εἰς τὰ ὑψηλὰ αὐτῶν καθήκοντα, αὐστηροὺς δὲ ἐκτελεστάς τῶν Ἱερῶν Κανόνων περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν. Ἐφ' ᾧ καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας παρατίθῃσιν ὧδε τὸ **Ἡμερολόγιον** τὴν συμπαθεῖ μορφήν τοῦ Σ. Ἱεράρχου.

Γ. Χ. Π.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ πονηρία εἶνε ἡ σκέψις τοῦ ἀτόμου. Ἡ σοφία εἶνε ἡ σκέψις ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀποκαλοῦμεν τυφλὴν τὴν τύχην, μόνον διότι διευθύνεται πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ ἔρως καὶ τὸ λογικὸν ὁμοιάζουν μὲ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην· τὸ ἐν ἀνατέλλει ὅταν δύῃ τὸ ἄλλο.